

Johann Philipp KRIEGER (1649-1725):
An die Einsamkeit

1. Einsamkeit, du Qual der Herzen,
du verderbst mir alle Lust.
Will ich nur ein wenig scherzen,
finden sich die größten Schmerzen
in der abgezehrten Brust.
Einsamkeit, du Qual der Herzen,
du verderbst mir alle Lust.

2. Einsamkeit, du Qual der Seelen,
du betrübst mich bis in Tod:
Deine Pein ist nicht zu zählen,
wollt' ich sie auch gleich verhehlen,
kam ich in die größte Not.
Einsamkeit, du Qual der Seelen,
du betrübst mich bis in Tod.

3. Einsamkeit, du Qual der Herzen,
halt mich doch nicht länger auf!
Siehst du nicht die Herzen scherzen
mit den schönsten Liebes-Kerzen?
Lass dem Glücke seinen Lauf.
Einsamkeit, du Qual der Herzen,
halt mich doch nicht länger auf!

Johann Philipp KRIEGER (1649-1725):
A magányhoz

1. Magány, te szívek kínja,
elűzöd minden jókedvem.
Ha csak egy keveset akarok tréfálkozni,
a legnagyobb fájdalmak
támadnak az elgyötört kebelben.
Magány, te szívek kínja,
elűzöd minden jókedvem.

2. Magány, te lelkek kínja,
halálosan elszomorítasz:
fájdalmad számlálhatatlan,
még ha azonnal el is akarnám titkolni,
a legnagyobb nyomorúságba jutnék.
Magány, te lelkek kínja,
halálosan elszomorítasz.

3. Magány, te szívek kínja,
ne tartóztass engem tovább!
Nem látod-e, amint a szívek tréfálkoznak a
legszebb szerelmi gyertyákkal? *
Hagyd a boldogságnak a maga folyását.
Magány, te szívek kínja,
ne tartóztass engem tovább!

** gyertya a barokk korban a szerelem tüzeit és
egyben mulandóságát is kifejezte.*

Kovács Ágnes nyersfordítása